

РЕШЕНИЕ

№ 13306

гр. София, 15.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Стела Спасова, като разгледа дело номер **1524** по описа за **2025** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Производството е образувано по касационна жалба на Д. Д. Д., ЕГН: [ЕГН], чрез адвокат Й. Л. от Хасковска колегия срещу РЕШЕНИЕ № 5636 от 31.12.2024 г. по АНД № 11963/2024 г., постановено от СРС, НО, 105 състав, с което е ПОТВЪРДЕН ЕЛЕКТРОНЕН ФИШ за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство, серия К № 7551450/16.05.2023г., издаден от СДВР и с който на жалбоподателя на основание чл.189, ал.4 вр. с чл.182, ал.2, т.4 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание - глоба в размер на 300 лв., за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП.

В касационната жалба са изложени твърдения за неправилност на решението на СРС, поради нарушение на материалния закон, допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила, което е довело до ограничаване правото на защита на санкционираното лице, както и се правят твърдения, че наложеното наказание се явява явно несправедливо. Конкретно се визира, че неправилно е изяснена фактическата обстановка, авторството на нарушението и мястото на извършването му. В подкрепа на последния аргумент изтъква, че от справка направена чрез картите на google, ясно се визуализира, че такива координати не могат да бъдат намерени, поради което и в решението си СРС не е направил задълбочена проверка на изискването за установяване на точно и ясно посочване на мястото на извършване на нарушението. Подчертава, че описаното

нарушение в ЕФ не съответства на материално-правната разпоредба, сочена за нарушена. Изтъква се, че нормата на чл. 21, ал.1 от ЗДвП съдържа в себе си множество хипотези таблично изброени като е посочена само нормативно определената скорост на всички видове пътища, но тъй като в конкретния казус не е установено мястото на нарушението, то не можело да се направи и преценка коя е относимата хипотеза. Излагат се подробни съображения, че в случая не е установено, че именно автомобил „Б.“ модел ИЗ, с рег. [рег.номер на МПС] се е движил с превишена скорост. Твърди се, че било възможно мобилното техническо средство да е засякло скоростта на друго МПС, което е било в непосредствена близост до него. Прави се довода, че соченият за нарушител изобщо не е управлявал процесното МПС, а наложената глоба се явява несъразмерна, с оглед фиксирания размер на същата, респективно е непропорционална, поради което и ЕФ е незаконосъобразен. В тази връзка касаторът се позовава на съдебна практика - цитира т. 54 от Решение от 05.07.2007 г. на СЕС, съгласно която разпоредба, за да се прецени дали определена санкция е в съответствие с принципа на пропорционалност, следва да се вземе предвид вида и тежестта на нарушението, което се наказва с тази санкция, както и начина за определянето на нейния размер. Счита, че са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН. С оглед изложеното се моли да се уважи касационната жалба и да се отмени решението на СРС, съответно на това процесният електронен фиш - отменен. Претендира се присъждането на разноски по делото съобразно представен списък. Представя писмена защита.

В съдебно заседание касаторът – Д. Д. Д. редовно призован, не се явява, представлява се от адвокат И., която поддържа жалбата. Поддържа твърдението за липса на ясно и точно описание на деянието вкл. и къде същото е извършено, за да може да се прецени какво е законоустановената скорост. Поддържа се и твърденията за липса на доказаност на деянието по същество. Претендира се присъждането на разноски по делото съобразно представен списък. Представя писмена защита.

Ответникът -Столична дирекция на вътрешните работи - не изпраща представител в съдебно заседание. В писмените бележки от 21.03.2025г., поддържа касационната жалба да бъде оставена без уважение, съответно оспореното решение на СРС да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно. Прави възражение срещу размерът на адвокатското възнаграждение. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила, а касационната жалба отхвърлена.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, XIX касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал.1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал.1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуващото на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е прието за установено от фактическа страна, че на 16.05.2023г., моторно превозно средство „Б.“ модел "ИЗ", с рег. [рег.номер на МПС] , в 15:06 ч. се движело в [населено място], по „Околовръстен път“ до номер 467, с посока от бул. Б. шосе към [улица], като посоченият

автомобил преминал при ограничение от 90 км./ч., за извън населено място, със скорост от 122 км./ч., като е превишил разрешената скорост с 32 км./ч. Нарушението е констатирано с разпечатка от техническо средство АТСС, № MD1193, в която е отразен регистрационния номер на лекия автомобил, дата и час на измерването, мястото и скоростта.

За нарушението е издаден електронен фиш серия К № 7551450/16.05.2023г., с който нарушението е квалифицирано по чл.21, ал.1 ЗДвП. На касатора е наложена глоба в размер на 300 лв., на основание чл. 189, ал.4 вр. чл.182, ал.2, т. 4 от ЗДвП.

При посочените фактически установявания, СРС е формирал изводи, че електронният фиш е издаден от компетентни органи, като при съставянето му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на административно-наказателното производство и ограничаващи правото на защита на нарушителя, както и че електронният фиш отговаря на императивно изброените изисквания на разпоредбата на чл.189, ал.4 ЗДвП, като издаден по утвърден образец.

Съдът е приел, че от доказателствения материал по делото безспорно в установено извършването на твърдяното административно нарушение, а при индивидуализирането на административно-наказателната отговорност на Д. Д. Д. е правилно отчетена санкцията, предвидена в чл. 189, ал.4 вр. чл.182, ал.2, т. 4 от ЗДвП.

Административен съд София – град, като обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

ОСПОРЕНОТО РЕШЕНИЕ Е ПРАВИЛНО.

Съдът споделя изводите на СРС. Решението е обосновано, с изложени подробни мотиви, поради което на основание чл. 221, ал. 2 пр. 2-ро от АПК съставът препраща към тези констатации и по – конкретно, че в производството не са допуснати процесуални нарушения, а по същество деянието е безспорно доказано.

Правилно е определено лицето, което е сочено за нарушител, а имнно собственика или този на когото е предоставено МПС, отговаря за извършеното нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършено нарушение, ако не посочи на кого е предоставил МПС. В чл. 188, ал. 2 от ЗДвП е предвидено, когато МПС е собственост на юридическо лице да се санкционира законният му представител или лицето на което е предоставен автомобила. Съгласно чл. 189, ал. 5 от ЗДвП е предоставен срок от 14 дни от връчването на акта за установяване на административно нарушение или електронния фиш, собственикът може да представи декларация, в която посочи данни за лицето, което е извършило нарушението, и копие от свидетелството му за управление на моторно превозно средство. В конкретния случай не е представена декларация, но от справка за регистрация на МПС безспорно е установено, че автомобила е на „ФИН ВИНДЕКС“ ЕООД, а Д. Д. в качеството му на управител на юридическото лице, е негов законен представител, поради което и правилно е бил санкциониран. Правилно не са били възприети възраженията относно установената скорост. В тази връзка настоящият състав на АССГ следва да посочи, че начинът на измерване на скоростта посредством лазерен скоростомер позволява измерването едва при установяване на МПС. Изложеното води до законосъобразния извод, че ако не е ясно кое е МПС и какъв е неговия регистрационен номер- същият не би се отразил, както и скоростта не би била измерена. След като е посочен номер СВ 6006 ТА т.е. на л.а. на Д. – то отразената скорост е неговата. Именно начинът на установяване на нарушението чрез АТС освен бързина и обективност /с оглед липсата на човешка намеса/, позволява да се постигне в значителна степен, освен личната - и генералната превенция и да не се допускат в населено място водачи с подобно поведение. Не се споделя

възражението, че посочената скорост може да принадлежи на друг автомобил. От представения снимков материал ясно се вижда, че се касае за моторно превозно средство „Б.“ модел "ИЗ“, с рег. [рег.номер на МПС] . На снимката липсва второ МПС. Дори и да имаше такова, то това не би се отразило на установена скорост, тъй като същата се измерва с лазерен скоростомер както беше посочено по-горе. Освен това на гърба на снимката има разпечатка, че именно л.а. с рег. [рег.номер на МПС] е бил разпознат от АТСС при засичането с лазерния скоростомер на посочената дата и час. Настоящият състав следва да допълни, че е спазено и изискването на чл.10, ал.3 от Наредба 81213-532 от 12.05.2015г. за изготвянето на протокол и снимка на разположението на уреда на пътя. В протокола е отразен номера на АТС, което само по себе си е достатъчно да индивидуализира уреда.

Не се споделя твърдението в жалбата, че GPS координати с № 42.686098, E23.453213 не могат да бъдат намерени. Съдът направи служебна справка, като въведе посочените данни и установи, че именно това е процесния пътен участък, който съвпада с приложения снимков материал и в съвкупност с останалите доказателства по делото безпротиворечиво го установяват. От представената схема на организация на движението в процесния пътен участък ясно се вижда, че е била въведена разрешена максимална скорост на движение от 90 км/ч, която съвпада и с посочената в ЕФ. От доказателствата по делото се установи, че нарушението е заснето от АТСС CORDON M2 № MD 1193, одобрен тип средство за измерване, като същото е преминало първоначална проверка, както и последваща такава на 14.03.2023 г. от БИМ, поради което системата отговаря на изискванията на ЗДвП за техническо средство, което може да заснема нарушението.

Споделят се изводите на въззивната инстанция и относно размера на наказанието, като е взел предвид, разпоредбата на чл. 182, ал. 2, т. 4 ЗДвП при превишаване на максимално разрешената скорост извън населено място се наказва за превишаване от 31 км/ч до 40 км/ч се налага наказание глоба в размер на 300 лв. Така наложената глоба в размер на 300 лв. е правилно определена, тъй като автомобилът се е движил със скорост от 122 км/ч., т.е. с 32 км/ч. над допустимата скорост. Не се споделят и доводите, че санкцията е несправедлива като противоречаща на принципа за пропорционалност. Релевантно за превишението на скоростта е само последното при определянето на конкретната фиксирана по размер санкция, което не прави подхода различен, а точно обратното.

Не са налице материално-правните предпоставки за приложение на института на маловажност по чл. 28 от ЗАНН, тъй като конкретните обстоятелства по извършването на нарушението не разкриват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от същия вид. Наказанието е определено в абсолютен размер, което изключва възможността за преценка на обстоятелствата по чл. 27, ал. 2 от ЗАНН.

С оглед изхода на спора и своевременно предявената претенция, в полза на СДВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63д, ал.4 от ЗАНН, вр. чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 /осемдесет/ лева.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2, изр.първо, предл. първо от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XIX-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 5636 от 31.12.2024 г. по АНД № 11963/2024 г., постановено от СРС, НО, 105 състав.

ОСЪЖДА Д. Д. Д., ЕГН: [ЕГН], от [населено място] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско

възнаграждение.
Решението е окончателно.

Председател:
Членове: